

Maine, 1934

Capitolul 1

Prima persoană pe care am salvat-o a fost un câine.

Mama l-a crezut mort, dar era prea mic ca să moară, abia născut, încă umed și lucios, o frumusețe, doar că nu respira.

— Du-l de aici, mi-a spus, și mi l-a pus în palme.

Vocea îi era rece. Poate de aceea îi tremura puțin.

Dar o cunoșteam prea bine.

Maisie, încovrigată în jurul celor trei pui vii care se repezeau orbește să sugă, s-a uitat la mine cu o privire îndurerată.

Mi-am dat seama ce mult suferea.

— Ce să fac cu el? am întrebat.

— Îngroapă-l în spatele fântânii.

Mama s-a întors să curețe stratul de paie. Era roșu precum Crăciunul. Avuseserăm cu toții o noapte grea. Dar fusese și mai grea pentru ultimul dintre pui. Cel din mâinile mele.

L-am strâns la piept de parcă aș fi avut două inimi, dintre care doar una bătea, apoi am ieșit din șopron în lumina palidă a dimineții. Am trecut pe lângă cabană, luând-o spre fântână și groapa pregătită din spatele ei.

Apoi m-am oprit.

M-am uitat peste umăr.

Acolo, pe treapta lată de granit a cabanei, era o găleată de lemn plină cu apă rece, ce aștepta să fie folosită.

Nu știam ce urma să se întâmple, dar am simțit un fior în piept când am văzut apa ce bătea în verde și albastru de la copacul și cerul de deasupra. Calm. Simplu. Mi-a vorbit cu o voce mai puternică decât a mamei, care stătea în pragul șopronului, cu paiele însângerate în brațe:

— Hai, du-te, Ellie.

Dar eu nu m-am dus.

Fiorul, flacăra, vocea, toate m-au atras spre găleata cu apă rece, rece, în care am scufundat cățelușul și unde l-am ținut până am simțit cum brusc se încordează și se zbate.

— Ellie! Ce faci? a zis mama, aruncând paiele și repezindu-se spre mine.

Dar s-a oprit și s-a uitat cum am ridicat cățelul care, ud learcă, se zvârcolea, și l-am strâns iar la piept.

— Nu e mort, am spus eu zâmbind. Nu-i mort deloc.

Asta a făcut-o și pe mama să zâmbească pentru o clipă.

— Atunci e al tău, mi-a zis, întorcându-se să ia paiele. Ai grijă să-l ții așa.

N-am înțeles dacă voia să spună că trebuia să-l țin în viață sau să-l țin pentru mine, dar aveam de gând să fac și una, și alta.

M-am așezat pe treaptă și am uscat cățelușul cu poalele cămășii, ciufulindu-i blănița moale, iar asta l-a făcut să respire sacadat – am respirat și eu sacadat, un șir de suspine, de parcă am fi rămas amândoi fără aer.

Apoi l-am dus înapoi la Maisie, care și-a ridicat capul și s-a uitat cum îl așez între ceilalți pui și îi arăt sfârcul de la care să sugă.

A suspinat și Maisie când și-a culcat din nou capul.

Cățelușii arătau aproape la fel. Negri. Perfecti. Unul dintre ei avea o lăbuță din față albă. Altul era mai mare decât restul. Altul avea pete de culoare. Și băiatul meu era puțin tărcat, cu vârful cozii alb, de parcă ar fi fost o pensulă înmuiată în vopsea. Asta îl făcea să fie diferit.

Dar n-aveam nevoie de indicii suplimentare.

Eram sigură că-l pot recunoaște dintr-o mie. Și eram sigură că și el mă recunoștea.

— Va trebui să mă gândesc ce nume să-ți pun, i-am spus, în timp ce el sugea laptele dătător de viață.

Și asta am făcut toată dimineața, cât mi-am dus la îndeplinire treburile.

În timp ce pliveam iarba din stratul cu cartofi, am decis că *Nălucă* nu era un nume bun (deși era negru și i se potrivea).

M-am gândit la *Adormitu'* (pentru că nu fusese mort de-adevăratelea) în timp ce strângeam iarba ca s-o dau la vaci.

Mi-au trecut prin cap și *Băiatu'* (că asta era) și *Frumușelu'* (pentru că era) în timp ce pliveam spanacul timpuriu răsărit din semințele de toamnă.

M-am gândit la *Codiță* (pentru că avea vârful cozii alb), în timp ce adunam surcele.

Până la urmă, în timp ce stivuiam lemnele în coșul de lângă soba mare din bucătărie, m-am oprit la *Mutulică*.

Fratele meu mai mic, Samuel, a zis: „Îmi place“, în timp ce mâncam afine uscate, cartofi copti în jar și lapte

proaspăt muls, călduț, la micul-dejun. „Un nume ca bățile inimii.“

— Cum adică? a întrebat mama.

— Așa bate inima. *Mu-tu-li-că*.

Asta mi-a plăcut.

— Mutulică e un nume stupid, a spus Esther.

Dar ea era sora mea cea mare și credea că tot ce făceam eu era stupid.

— O să se piardă pe undeva și tu o să strigi „Mutulică!“ în gura mare.

A clătinat din cap.

— Stupid.

Dar nu i-am dat dreptate, deși credeam că Mutulică era un nume ciudat. Mie îmi plăcea.

Și eu eram ciudată din multe puncte de vedere și îmi plăceau lucrurile ciudate. Întrebările ce meritau să primească un răspuns. Precum cele ce aveau să mă ducă în curând la Piscul Înstelat, la un băiat care putea să facă un cuțit să cânte, la o babă pe nume Cate și la toate cele pe care aveam să le aflu în perioada aceea ciudată. Unele bune. Altele rele. Toate legate de flacăra care a ars cu putere în ziua în care s-a născut Mutulică.

Capitolul 2

Bunica lui Mutulică, o cățea drăgălașă pe nume Capricorn, își începuse viața așa cum mi-o începusem și eu – într-un oraș în care tata era croitor și mama profesoară de muzică, înainte să se prăbușească bursa, aruncând pe aproape toată lumea în sărăcie, de-a trebuit să ne mutăm pe muntele acesta.

— Dar cine s-a prăbușit? l-am întrebat pe tata când viața noastră începuse să se ducă de râpă.

Tata mi-a spus că prea mulți oameni își jucaseră banii, apoi intraseră în panică în clipa în care înțeleseseră că i-ar fi putut pierde... iar asta i-a făcut să piardă și mai mulți bani, așa că sărăciseră, și noi odată cu ei.

— Nu înțeleg.

Îmi amintesc că mă uitam la el, așteptând o explicație mai bună.

— Și noi ne-am jucat banii?

A clătinat din cap.

— Atunci de ce i-am pierdut?

— Nu i-am pierdut din prima. Dar oamenii care n-au bani nu plătesc un croitor să le facă haine și nu cumpără haine noi când cele pe care le au sunt bune.

Tata era mai mult decât un croitor priceput. Hainele lui ni se potriveau mănușă. Iar lujerii și florile pe care le cosea la tivuri și manșete erau mai mult decât frumoase. Erau ca niște semnături. Ca semnăturile de pe tablouri.

— Dar mama e profesoară, am zis. Vrei să spui că oamenii sunt prea săraci acum ca să mai meargă la școală?

A clătinat din nou din cap.

— Nu, nu vreau să spun asta. Dimpotrivă. Muzica le prinde și mai bine oamenilor în vremurile astea. Dar mă tem că muzica e printre cele dintâi lucruri la care se renunță când școala are probleme. Nu suntem noi singurii care plecăm. Jumătate din oraș a plecat, s-au mutat la rude sau pur și simplu... s-au mutat unde au putut. Trăiesc pe drumuri, necăjiți, și-și caută de lucru. Asta înseamnă că nu mai sunt atât de mulți copii la școală. Așa că nu mai e nevoie de toți profesorii care predau cândva.

Nu mai era nevoie de mama.

Magazinul l-am pierdut primul. Apoi casa. Apoi viața, așa cum o știam.

Atunci am înțeles celălalt nume pe care îl foloseau oamenii când vorbeau despre prăbușire. Depresiune îi ziceau.

Marea Depresiune. Adică ceva îngrozitor și trist.

N-a fost nevoie să-mi spună tata asta. Se citea pe chipul mamei. Pe chipul surorii mele. Ba chiar și în străfundul ochilor tatei.

Am luat-o cu noi pe Capricorn când am plecat din oraș, deși nu știam dacă o să avem mâncare pentru noi, darămite pentru un câine.

Când am ajuns pe bucățița noastră de munte, am legat vacile, ne-am îngrămădit lucrurile sub o prelată ca să nu le ude ploaia și am locuit într-un cort șubred până am construit cabana.

Biata Capricorn era nedumerită de noua noastră viață în pădure. Fusese mereu foarte fericită să stea sub masa din bucătărie cât mâncam, sau la picioarele patului sau în grădina pe care o avuseserăm înainte de prăbușire. Acum nu mai aveam nici bucătărie, nici masa de bucătărie, nici grădina care să-i ofere alinare, așa că o băgam în cort în fiecare seară, unde reușea să ne aline ea pe noi.

Capricorn mârâia noaptea ca să ne avertizeze dacă se apropia vreun urs, iar tata ieșea afară cu un lemn aprins, să-l sperie.

Capricorn tremura și scheuna tare când tuna, iar noi ne simțeam curajoși prin comparație.

Capricorn mi-a adus cel mai ciudat cadou pe care l-am primit vreodată: un mielușel cioplit în lemn, legat cu o sfornică de zgarda de la gâtul ei.

— Ce-i asta? am întrebat când a apărut dintre copaci într-o dimineață, deja slăbănoagă, învățând să vâneze pentru prima dată în viața ei, ca tata, de altfel.

Dar avea de ales între șoareci-de-câmp sau supă de fasole, așa că vâna, ce să facă.

Am dezlegat mielușelul și l-am ridicat în lumină.

— Unde l-ai găsit?

Am privit-o în ochi, dar n-a avut nimic de spus.

M-am uitat printre copacii din jur, însă nu l-am văzut decât pe tata, care tăia un plop. Pe Esther, care aduna

lemn de foc. Pe mama, care lua o găleată de apă din pârâu, cu Samuel agățat de fusta ei.

Pe nimeni altcineva.

Le cunoșteam deja pe cele patru familii care se stabiliseră în apropiere. Erau cu toții din Maine, oameni buni, de nădejde, duri, care păstrau fiece capăt de ață și sugeau măduva din oasele fierte în supă. Niciunul nu și-ar fi tocit cuțitul pe un moft ca acela.

Dar Capricorn n-ar fi lăsat pe nimeni să se apropie așa de mult de ea încât să-i lege ceva de zgardă, așadar m-am gândit că probabil micuțul cadou fusese cioplit de unul dintre oamenii aceia și trimis prin ea. Cine altcineva să fi fost?

Poate speraseră să fie găsit de Samuel.

Dar eu știam că fratele meu avea să-l scape pe jos și să-l piardă. Și am simțit că era menit să fie al meu.

Așa că l-am ascuns în vârful unui pantof de biserică, pe care probabil n-aveam să-l mai port niciodată. Și n-am spus nimănui.

Voiam să fiu eu cea care să-i afle misterul.

Capitolul 3

Ne-am petrecut cea dintâi primăvară pe Ecoul Muntelui uzi, murdari și obosiți, flămânzi ca niște animale care își părăsesc vizuina după lunile de iarnă în care au postit.

Construirea cabanei era munca noastră, joaca noastră, biserica și școala la un loc. Celelalte familii ne-au ajutat cu ce a fost mai greu, așa cum și noi le-am ajutat, dar mare parte din muncă am făcut-o noi, atât de încet, încât uneori mă gândeam că nu vom mai avea niciodată un acoperiș deasupra capului.

Samuel era prea mic ca să ne fie de ajutor, însă ne făcea să râdem și să-l iubim, iar asta era destul. Uneori, e tot ce trebuie să facă cineva: să fie el însuși.

Esther și mama munceau pe brânci, distrugându-și mâinile fine de orășence, cu părul în dezordine, și plângeau seara când ne puneam la culcare. Parcă ar fi dat vina pe munte pentru ce făcuseră oamenii.

Fiecare furtună violentă le amintea de ziua în care mama își pierduse slujba: când își luase la revedere de la elevii pe care îi considera copiii ei.

Fiecare coiot care ne trezea cu urletele lui le amintea de ziua în care tata își închisese magazinul, cu fața ca o piatră umedă, fiindcă toată lumea era de-acum prea

săracă pentru hainele lui frumoase, pentru iedera pe care o brodase pe fiecare tiv și manșetă.

Și fiecare ploaie lungă și cenușie ce-și croia drum în cortul nostru trist le amintea că ne pierduserăm casa. Că vânduserăm aproape tot ce aveam. Că luaserăm cu noi puținul care ne mai rămăsese. Și că plecaserăm să căutăm o cale de a supraviețui până când lumea avea să se facă din nou bine.

Dar eu n-am dat vina pe munte. La urma urmei, el ne-a salvat.

În primele câteva săptămâni, am trăit cu o supă apoasă de fasole cu sare.

Mâncam iepure când tata reușea să prindă vreunul, dar era un vânător lent și neîndemânatic în acele zile de început, iar iepurii de pe Ecoul Muntelui erau iuți și isteți, așa că aveam șanse mai mari să mâncăm broască-țestoasă dacă se ivea ocazia.

Nici mamei, nici lui Esther nu le plăceau oposumii, care erau mai ușor de prins, dar carnea lor era grasă, miroseau a vânat și aveau gustul a ceea ce mâncaseră. Un oposum flămând mănâncă aproape orice. La fel face și omul flămând, așa că mâncam oposum când aveam.

Era greu. Totul. Mai ales pentru mama și sora mea, care trăiau în frică și epuizare, ducând dorul vieții pe care o lăsaseră în urmă.

Cea dintâi primăvară a mea pe munte a fost blândă.

Asemenea tatei, adoram pădurea. Încă de la început, noi doi fuseserăm mulțumiți de viața asta neplanificată. De culorile strălucitoare ale păsărilor. De lună, cu

frumoasele ei cicatrici. De adierea ce făcea copacii să sclipască în soare, verzi și veseli. Și de munca pe care o făceam împreună ca să ne construim singuri o casă.

Fiecărei greutate îi corespundea un tip de muncă. Pe care o făceam.

Dar această legătură cu tata și cu sălbăticia a creat o prăpastie între mine și mama – și mai ales între mine și sora mea – care păreau să creadă că într-un fel le trădasem, de vreme ce eu eram fericită, iar ele nu.

Pe Ecoul Muntelui, nimic nu era atât de greu pentru mine ca prăpastia asta dintre noi: ideea că trebuia să-mi pară rău că-s diferită. Și am hotărât de la bun început că, deși poate avea să-mi fie dor de mama, de sora mea și deși aveam să mă simt singură, n-o să-mi pară rău pentru lucrurile care mă deosebeau de ele.

Îmi plăcea muntele. Și îmi plăcea ce trezise în mine. Și asta era tot.

Dar nu-mi era ușor.

De parcă aș mai fi avut nevoie de un motiv ca să-mi placă locul unde mă aflam, am primit unul într-o dimineață de mai, când lumea fremăta de viață și în aer se simțea parfumul dulce al primelor flori de liliac.

L-am găsit în buzunarul jachetei, pe care o atârnasem de o creangă și uitasem de ea.

Tata croise jacheta aceea în atelierul lui, înainte de prăbușire, o brodase cu flori de primăvară, îi cioplise nasturi din lemn de esență tare, și o făcuse largă, să pot crește liniștită în ea. Și am purtat-o de câte ori am putut, când munceam, pe vreme urâtă sau când trebuia să curăț gunoiul, în vreme ce Esther și mama și le păstrau pe ale

lor învelite în hârtie maro, la adăpost, și mă certau pentru fiecare ruptură și pată nouă.

Când am luat jacheta de pe creangă și m-am îmbrăcat cu ea, am găsit în buzunar un ghiocel perfect sculptat, răsărit dintr-un bulb, atât de fin și delicat încât l-am dus la nas, așteptându-mă să miroasă a pajiște.

De data asta nu m-am mai întors să mă uit prin pădurea din jur.

De data asta mi-am lăsat ochii să privească dincolo de lemnul sculptat și de copaci.

Și acolo, în desiș, era un chip.

Încadrat de frunze, de parcă ar fi fost pe jumătate plantă.

Care apoi a dispărut.

Nedumerită, m-am uitat mai bine.

— Buna ziua! am spus, dar n-am primit răspuns.

Așa că mi-am strecurat ghiocelul înapoi în buzunar și mi-am petrecut restul zilei gândindu-mă la fața aceea. La ochii aceia. Care mă priveau.

Apoi, am început să mă uit mai îndeaproape la fețele oamenilor de pe coasta muntelui, cercetându-le cu atenție, până când unii mi-au zis:

— Am ceva între dinți?

Sau:

— Nevastă-mea are o pereche de ochelari vechi care s-ar putea să-ți vină.

Dar niciuna dintre fețe nu semăna cu cea pe care o văzusem. Erau prea bătrâne. Și niciuna nu exprima destulă... singurătate. Așa că mi-am văzut de treabă, am muncit din greu și am învățat atât de multe în fiecare zi, încât

m-am gândit c-o să plesnesc ca floricelele de porumb în tigaie, atentă să văd dacă mă urmărea cineva din pădure.

Când am terminat prima cameră, ne-am mutat din cort în cabană.

Îmi amintesc: era iunie și nu ne mai era frig decât în crucea nopții.

Pentru mine era destul.

Dar mama și Esther l-au pus pe tata să monteze un zăvor la ușa cabanei, ca s-o poată încuia seara și să doarmă, în sfârșit, liniștite. Era uscat. Sigur. Un zid gros între ele și sălbăticie.

Când a venit prima iarnă trăită la munte, aveam o casă confortabilă și sigură, cu patru încăperi spațioase – una pentru noi, copiii, una pentru părinți, una pe post de bucătărie și una pentru orice altceva. O pivniță pentru ceea ce cultivaserăm peste vară. Un loc unde puteam s-o luăm de la început. Cunoștințele de care aveam nevoie ca să ne facem un rost în această nouă lume. Și, pentru unii dintre noi, binecuvântarea de a ne ști binecuvântați.

Dar asta a fost înainte ca accidentul suferit de tata să dea totul peste cap.